

### บทที่ 3

#### ข้อเสนอในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change

ดังที่ได้ทราบกันแล้วว่าคณะมนตรีความมั่นคงเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่หลักในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งจากการศึกษาถึงความพยายามในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงตั้งแต่อดีตมานั้น มีประเด็นหลักที่สำคัญอยู่ทั้งหมด 3 ประเด็น กล่าวคือ การเพิ่มจำนวนสมาชิกทั้งแบบถาวรและไม่ถาวร การจำกัดหรือยกเลิกการใช้สิทธิยับยั้ง และการปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงให้มีประสิทธิภาพ มีความโปร่งใส และเปิดโอกาสให้ประเทศสมาชิกนอกคณะมนตรีความมั่นคงหรือองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าประเด็นของการการปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงให้มีประสิทธิภาพ มีความโปร่งใส และเปิดโอกาสให้ประเทศสมาชิกนอกคณะมนตรีความมั่นคงหรือองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายเป็นประเด็นเดียวที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด กล่าวคือคณะมนตรีความมั่นคงยอมรับแนวทางซึ่งคณะกรรมการต่างๆ ได้เสนอแนะมาปรับใช้ในการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงมากขึ้นเนื่องจากการปรับปรุงเพียงแค่ระบบการทำงานนั้นไม่กระทบกระเทือนต่อโครงสร้างอำนาจของประเทศสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง อีกทั้งยังไม่มีควมจำเป็นในการแก้ไขกฎบัตรสหประชาชาติ ซึ่งนับได้ว่าเป็นสิ่งที่ทำได้ยากที่สุดเนื่องจากจะต้องได้รับการลงคะแนนเสียงยอมรับ 9 เสียง จาก 15 เสียงของประเทศสมาชิกทั้งหมดในคณะมนตรีความมั่นคง และประเทศสมาชิกถาวรทั้ง 5 ประเทศจะต้องไม่ออกเสียงคัดค้าน<sup>2</sup>

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าประเด็นการเพิ่มจำนวนสมาชิกทั้งแบบถาวรและไม่ถาวร การจำกัดหรือยกเลิกการใช้สิทธิยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงนั้นเป็นประเด็นที่

---

<sup>1</sup> สัมภาษณ์ 1 พงศ อัญญา ชัยนาม, รองประธาน Open-Ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in Membership of the Security Council and Other Matters Related to the Security Council, 15 มกราคม 2551.

<sup>2</sup> The United Nations, *Charter of the United Nations* [Online], (n.d.), Available from: <http://www.unhchr.ch/pdf/UNCharter.pdf> [2006, January 25].

ไม่มีความคืบหน้ามากที่สุดในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงนับตั้งแต่การเพิ่มจำนวนสมาชิกแบบไม่ถาวรครั้งสุดท้ายในปีค.ศ. 1963 ซึ่งการเพิ่มจำนวนสมาชิกในครั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนต่อสถานะของประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1960 เป็นต้นมา จำนวนสมาชิกในองค์การสหประชาชาติเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 60 และความสัมพันธ์ของอำนาจก็ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน ฝรั่งเศสและอังกฤษไม่อาจเรียกได้ว่าอยู่ในฐานะของประเทศมหาอำนาจเหมือนดังเช่นในอดีตที่ผ่านมา ในขณะที่ญี่ปุ่นและเยอรมันอำนาจและบทบาทในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น โดยปราศจากการมีตำแหน่งอันเหมาะสมในคณะมนตรีความมั่นคง ในขณะที่ประเทศที่มีอำนาจในระดับกลางๆเริ่มที่จะท้าทายอำนาจและกีดกันการเข้ามา มีบทบาทในคณะมนตรีความมั่นคงระหว่างกันเอง<sup>3</sup>

การปรับเปลี่ยนองค์ประกอบของประเทศสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงจะช่วยบรรเทาความไม่เที่ยงกันระหว่างประเทศสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงเอง เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าในสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงนั้น จีนเป็นเพียงประเทศเดียวจากกลุ่มประเทศโลกที่สามและประเทศจากทวีปเอเชีย เมื่อพิจารณาจากประเด็นการให้เงินสนับสนุนงบประมาณการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างญี่ปุ่นและเยอรมันเป็นประเทศที่บริจาคเงินสนับสนุนมากกว่าจีน อังกฤษ ฝรั่งเศส หรือแม้แต่อิตาลี แคนาดา สวีเดนก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ให้เงินสนับสนุนมากกว่าจีน แต่ประเทศเหล่านี้ไม่มีโอกาสได้เป็นสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง ยุโรปเป็นภูมิภาคที่มีตัวแทนในคณะมนตรีความมั่นคงมากกว่าเอเชีย ลาตินอเมริกา และแอฟริกา<sup>4</sup>

อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจรูปแบบสัดส่วนของการเพิ่มจำนวนสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงนั้นไม่ง่ายนัก กลุ่ม G-77 ซึ่งเป็นกลุ่มที่หลักที่สนับสนุนประเด็นการเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงเองก็ยังมีความเห็นแตกต่างกันไปทั้งจำนวนสมาชิกที่ควรเพิ่ม โดยรวมและสัดส่วนการแบ่งที่นั่งตามเขตภูมิศาสตร์ ตัวอย่างเช่น อาร์เจนตินา บังกลาเทศ และมาเลเซีย ไม่ยอมรับการเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ตุรกี จาไมกา อิหร่านและอียิปต์สนับสนุนระบบการเวียนตำแหน่งระหว่างประเทศตัวแทนจากแต่ละภูมิภาค<sup>5</sup> ในขณะที่

<sup>3</sup> Karen A. Mingst and Margaret P. Kams, *The United Nations in The Post – Cold War Era* (Colorado: Westview Press, 1995), p. 141.

<sup>4</sup> Ibid.

<sup>5</sup> Ibid.

สหรัฐอเมริกาต่อต้านระบบนี้อย่างมากเนื่องจากมีโอกาสที่ประเทศที่ขัดแย้งกับสหรัฐอเมริกาอาจมีโอกาสมากขึ้นในการเข้ามาเป็นสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง เช่น ลิเบีย<sup>6</sup>

ในประเด็นเกี่ยวกับการสิทธิยับยั้ง อินโดนีเซีย สนับสนุนการยกเลิกสิทธิยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวรทั้ง 5 ประเทศในคณะมนตรีความมั่นคง ประเทศสมาชิกอื่น เช่น โคลอมเบีย อิหร่านและลิเบียเห็นว่าควรจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งของสมาชิกถาวรทั้ง 5 ประเทศเท่านั้นก็เพียงพอ<sup>7</sup>

การเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง การจำกัดหรือยกเลิกการใช้สิทธิยับยั้ง เป็นประเด็นที่สร้างความหวาดกลัวให้กับประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงเป็นอย่างมาก เนื่องจากการปฏิรูปทั้งสองประการนี้ล้วนแล้วแต่บั่นทอนสถานะของประเทศมหาอำนาจในระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กล่าวคือ การเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงอาจส่งผลให้ประเทศสมาชิกถาวรบางประเทศอาจจะต้องออกจากตำแหน่งเนื่องจากไม่มีความคุณสมบัติเพียงพอในฐานะที่จะดำรงตำแหน่งหนึ่งในประเทศมหาอำนาจที่รับผิดชอบการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ หรืออย่างน้อยที่สุด การเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงจะนำมาซึ่งการเพิ่มจำนวนประเทศที่จะเข้าร่วมแบ่งอำนาจของประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงเดิม แม้แต่การเพิ่มจำนวนสมาชิกไม่ถาวรก็ยังคงส่งผลกระทบต่ออำนาจของประเทศสมาชิกถาวรเดิม กล่าวคือ จะเกิดการกระจายอำนาจจากประเทศสมาชิกถาวรเดิม ซึ่งมีจำนวนจำกัด ไปสู่ประเทศสมาชิกไม่ถาวรซึ่งมีจำนวนมากขึ้นทั้งยังเป็นตัวแทนของประเทศที่มาจากภูมิภาคกำลังพัฒนา เช่น ลาตินอเมริกา เอเชีย แอฟริกา ซึ่งล้วนแล้วแต่มีประเด็นปัญหาด้านความมั่นคงที่แตกต่างไปจากกลุ่มประเทศพัฒนาแล้วซึ่งประเทศสมาชิกถาวรเดิมเป็นตัวแทนรักษาผลประโยชน์อยู่ในปัจจุบัน ปรัชญาการณีนี้อาจส่งผลกระทบในทางลบต่ออิสรภาพในการกำหนดและดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาโดยอ้างความชอบธรรมผ่านมติขององค์การสหประชาชาติ<sup>8</sup>

ความไม่ลงรอยกันระหว่างความต้องการของประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติในประเด็นการเพิ่มจำนวนสมาชิกทั้งแบบถาวรและไม่ถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ตลอดจนประเด็นเรื่องการจำกัดหรือยกเลิกการใช้สิทธิยับยั้งเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้การปฏิรูปคณะมนตรี

<sup>6</sup> สัมภาษณ์ ๑๗๗๑ อัญญา ชัยนาม, รองประธาน Open-Ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in Membership of the Security Council and Other Matters Related to the Security Council, 15 มกราคม 2551.

<sup>7</sup> Karen A. Mingst and Margaret P. Kams, *The United Nations in The Post – Cold War Era*, p. 141.

<sup>8</sup> Ibid., p155.

ความมั่นคงไม่คืบหน้าตลอดมา ประกอบกับการปฏิรูปทั้งสองประการนี้จำเป็นต้องมีการแก้ไขกฎบัตรสหประชาชาติ ก็ยิ่งส่งผลให้การนำเอาแนวคิดมาปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จมีความยากลำบากมากขึ้น เมื่อเทียบกับการปรับปรุงระบบการทำงานให้มีความโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ มีลักษณะเป็นประชาธิปไตย และเปิดโอกาสประเทศสมาชิกนอกคณะมนตรีความมั่นคงมีส่วนร่วมมากขึ้นซึ่งสามารถนำมาปฏิบัติให้เกิดผลได้จริงง่ายกว่า เนื่องจากไม่มีความจำเป็นจะต้องแก้ไขกฎบัตรสหประชาชาติและไม่กระทบกระเทือนต่ออำนาจของประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ประเทศสมาชิกถาวรจึงให้ความร่วมมือในการปรับปรุงเพียงแค่ระบบการทำงาน ดังนั้นประเด็นการเพิ่มจำนวนสมาชิกและปัญหาการใช้สิทธิยับยั้งจึงไม่ได้รับการผลักดันอย่างเต็มที่จากประเทศสมาชิกจนกระทั่งเกิดกรณีสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกาและอิรักในปีค.ศ. 2003 ซึ่งเป็นกรณีสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงความด้อยประสิทธิภาพในการรักษาสันติภาพของคณะมนตรีความมั่นคง ส่งผลให้นาย Kofi Annan เลขาธิการสหประชาชาติจัดตั้งคณะ ได้จัดตั้งคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ขึ้นในวันที่ 23 กันยายน ค.ศ. 2003 เพื่อศึกษาถึงสิ่งที่ท้าทายต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศในปัจจุบันและอนาคตอันใกล้ เพื่อศึกษาถึงหนทางที่จะก่อให้เกิดการกระทำร่วมกันระหว่างรัฐสมาชิก ในการจัดการต่อปัญหาที่ท้าทายต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ เพื่อศึกษาอำนาจหน้าที่ขององค์กรหลักแห่งองค์การสหประชาชาติและความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรหลักทั้ง 6 องค์กร และเพื่อหาแนวทางในการปฏิรูปการทำงานขององค์การสหประชาชาติให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น<sup>9</sup>

คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาในการดำเนินงานขององค์การสหประชาชาติในทุกระดับและได้เสนอรายงานชื่อ A More Secure World: Our Shared Responsibility ต่อนาย Kofi Annan ในวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ. 2004 ซึ่งเสนอแนวทางในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงดังรายละเอียดต่อไปนี้

“(244)ประเทศผู้ก่อตั้งองค์การสหประชาชาติมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบเบื้องต้นแก่คณะมนตรีความมั่นคงในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ คณะมนตรีความมั่นคงได้รับการออกแบบมากให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างรวดเร็วในการป้องกันและกำจัดภัยคุกคาม คณะมนตรีความมั่นคงไม่ได้รับการออกแบบมาเพื่อให้เป็นเพียงองค์กรตัวแทนแต่เป็นองค์กรที่มีความรับผิดชอบซึ่งสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างรวดเร็ว ประเทศสมาชิกถาวรได้รับมอบสิทธิยับยั้งแต่ในขณะเดียวกันก็ได้รับการคาดหวังให้แบกรับภารกิจที่พิเศษในการส่งเสริมความ

<sup>9</sup> United Nations, The Secretary – General Address to the General Assembly[Online], 2003, Available from: [http://www.un.org/webcast/ga/58/statements/sg2eng030923\[2006, February 21\]](http://www.un.org/webcast/ga/58/statements/sg2eng030923[2006, February 21])

มั่นคงระหว่างประเทศ มาตราที่ 23 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติระบุว่าสมาชิกภาพใน คณะมนตรีความมั่นคง โดยรวมมีความเชื่อมโยงอย่างชัดเจนระหว่างความเสมอภาค ทางด้านภูมิศาสตร์และการให้การสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาสันติภาพ และความมั่นคงระหว่างประเทศ<sup>10</sup>

(245) นับตั้งแต่คณะมนตรีความมั่นคงได้ก่อตั้งขึ้นมา ภัยคุกคามและความทำ ทายต่อสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป เช่นเดียวกับ การแบ่งสรรอำนาจระหว่างประเทศสมาชิก แต่คณะมนตรีความมั่นคงมีการ เปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ มติต่างๆ ไม่สามารถปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมได้เพียงแค ่อาศัยประเทศสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงเท่านั้น หากแต่ต้องได้รับการ สนับสนุนในด้านกำลังทหาร การเงินและความร่วมมือทางการเมืองโดยรัฐสมาชิก อื่นๆ ในองค์การสหประชาชาติด้วยเช่นเดียวกัน มติต่างๆ ซึ่งบังคับ โดยคณะมนตรี ความมั่นคงขาดองค์ประกอบของความสมเหตุสมผลต่อสถานการณ์ ทรัพยากรและ การตัดสินใจทางการเมืองเพื่อที่จะทำให้เกิดการนำไปปฏิบัติอย่างเป็นทางการ บ่อยครั้งที่เลขาธิการเป็นผู้มีหน้าที่ไปเรียกรายเงินสนับสนุนและความช่วยเหลือต่างๆ เพื่อเป็นทุนทรัพย์ที่จะทำให้มติของคณะมนตรีความมั่นคงเป็นจริงได้ ยิ่งไปกว่านั้น ความยากจนของการเป็นตัวแทนจากสมาชิกภาพที่กว้างขวางทำให้การสนับสนุนการ ปฏิบัติตามมติของคณะมนตรีความมั่นคงลดน้อยลงไป<sup>11</sup>

(246) นับตั้งแต่การสิ้นสุดของสงครามเย็น ประสิทธิภาพของคณะมนตรี ความมั่นคงได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยคณะมนตรีความมั่นคงมีความเต็มใจที่จะ ปฏิบัติหน้าที่มากขึ้น แม้ว่าจะคงปรากฏความไม่เท่าเทียมกัน ในมาตรฐานการปฏิบัติ หน้าที่อยู่บ้าง รวมถึงความไม่อยู่กับร่องกับรอยหรือขาดประสิทธิภาพในการ เฝ้าระวังกับปัญหาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หรือปัญหาร้ายแรงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน ข้อบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ดังที่ได้กล่าวมานี้บั่นทอนความน่าเชื่อถือของคณะ มंत्रीความมั่นคง การให้ความสนับสนุนทางการเงินและกำลังทหารต่อองค์การ สหประชาชาติของประเทศสมาชิกถาวรทั้ง 5 ประเทศน้อยมากเมื่อเทียบกับสถานภาพ พิเศษของประเทศเหล่านี้ บ่อยครั้งที่ประเทศสมาชิกไม่ถาวรไม่สามารถให้การ

<sup>10</sup> General Assembly, *A More Secure World: Our Shared Responsibility Report of the High – level Panel on Threats, Challenges and Change* [Online], 2004, Available from:

<http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/602/31/PDF/N0460231.pdf?OpenElement> [2006, January 25]

<sup>11</sup> Ibid.

สนับสนุนที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานขององค์การสหประชาชาติตามที่ระบุไว้ในกฎบัตร แม้จะไม่พิจารณาปัญหาเรื่องการใช้สิทธิยับยั้งของสมาชิกถาวรแล้วก็ตาม ความสามารถของประเทศสมาชิกถาวรที่จะกันประเด็นปัญหาที่สมควรได้รับการพิจารณาถกเถียงอย่างทั่วถึง ออกจากการประชุมพิจารณาในคณะมนตรีความมั่นคง ก็เป็นสิ่งที่บั่นทอนความเชื่อมั่นของประเทศสมาชิกในการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>12</sup>

(247)อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ที่ผ่านมาล่าสุดยังคงแสดงให้เห็นว่าคณะมนตรีความมั่นคงเป็นองค์กรเดียวในองค์การสหประชาชาติที่มีความสามารถในการปฏิบัติการตอบสนองต่อภัยคุกคามแบบใหม่ได้อย่างรวดเร็ว<sup>13</sup>

(248)ดังนั้นความท้าทายในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงคือการเพิ่มประสิทธิภาพและความน่าเชื่อถือของคณะมนตรีความมั่นคง และที่สำคัญที่สุดก็คือ การส่งเสริมความสามารถและความเต็มใจที่ปฏิบัติหน้าที่ในการเผชิญหน้ากับภัยคุกคามต่างๆ การปฏิรูปนี้ต้องการความร่วมมือร่วมใจที่เพิ่มมากขึ้นในกระบวนการตัดสินใจในคณะมนตรีความมั่นคงโดยประเทศสมาชิกผู้ที่ให้การสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคงมากที่สุด และการมีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือที่มากขึ้นของประเทศผู้มีส่วนในการนำเอามติของคณะมนตรีความมั่นคงไปปฏิบัติให้เกิดขึ้นได้จริง การปฏิรูปในครั้งนี้นี้ยังคงต้องการความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ต่อลักษณะโดยธรรมชาติของภัยคุกคามในปัจจุบัน ภาระหน้าที่ของระบบความมั่นคงร่วมกันที่มีขอบเขตที่กว้างขวางขึ้น ความจำเป็นที่จะต้องทำการป้องกันภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้น และการกำหนดระยะเวลาและการให้เหตุผลที่เหมาะสมของคณะมนตรีความมั่นคงในการตัดสินใจ ใช้กำลังเข้าแก้ไขปัญหาคุกคามสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ<sup>14</sup>

(249)เราเชื่อว่าการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องประกอบไปด้วยหลักการดังต่อไปนี้

- (ก) ด้วยความเคารพต่อมาตรา 23 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ การปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องเพิ่มการมีส่วนร่วมในการ

<sup>12</sup> Ibid.

<sup>13</sup> Ibid.

<sup>14</sup> Ibid.

ตัดสินใจกำหนดนโยบายของประเทศสมาชิกผู้ให้การสนับสนุนมากที่สุดต่อองค์การสหประชาชาติทั้งในด้านการเงิน การทหาร และความชำนาญพิเศษทางการทูตในแง่ของการให้ความช่วยเหลือต่องบประมาณปกติขององค์การสหประชาชาติ การมีส่วนร่วมในปฏิบัติการรักษาสันติภาพ การให้การสนับสนุนในกิจกรรมแบบอาสาสมัครขององค์การสหประชาชาติในงานเกี่ยวกับความมั่นคงและการพัฒนา กิจกรรมทางการทูตต่างๆ ซึ่งสนับสนุนวัตถุประสงค์และข้อมติขององค์การสหประชาชาติท่ามกลางประเทศที่พัฒนาแล้วประเทศที่ประเทศที่สามารถให้เงินสนับสนุนเป็นจำนวนร้อยละ 0.7 ของ GNP ขึ้นไปจึงจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นประเทศที่มีคุณสมบัติให้การสนับสนุนต่อกิจกรรมขององค์การสหประชาชาติเป็นอย่างสูง<sup>15</sup>

- (ข) การปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องเพิ่มตัวแทนของประเทศสมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกจากประเทศกำลังพัฒนาให้เข้ามามีส่วนร่วมในการกระบวนการตัดสินใจดำเนินการต่างๆ ของคณะมนตรีความมั่นคงมากขึ้น<sup>16</sup>
- (ค) การปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องไม่บั่นทอนประสิทธิภาพในการดำเนินงานของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>17</sup>
- (ง) การปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องเพิ่มความเป็นประชาธิปไตยและความโปร่งใสในการปฏิบัติงานของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>18</sup>

(250) คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change เชื่อว่าการตัดสินใจในประเด็นการขยายจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงที่ครอบงำองค์ประกอบข้างต้น เป็นการตัดสินใจที่จำเป็นในขณะนี้ การเสนอแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงที่ทั้งสองรูปแบบในนามของ Model A และ Model B ดังต่อไปนี้ จะช่วยให้เกิดความชัดเจนในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงมากขึ้น

<sup>15</sup> Ibid.

<sup>16</sup> Ibid.

<sup>17</sup> Ibid.

<sup>18</sup> Ibid.

และอาจเป็นไปได้ที่จะนำมาซึ่งการลงมติในข้อถกเถียงซึ่งไม่มีความก้าวหน้าเลยในระยะเวลา 12 ปีที่ผ่านมา<sup>19</sup>

(251) ทั้ง *Model A* และ *Model B* เสนอการแบ่งสรรที่นั่งระหว่าง 4 ภูมิภาคหลัก ซึ่งในที่นี้คือ “แอฟริกา” “เอเชียและแปซิฟิก” “ยุโรป” และ “อเมริกา” พวกเรามีความเห็นว่า การให้คำจำกัดความภูมิภาคตามดังที่กล่าวมานี้ จะช่วยให้การตัดสินใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของคณะมนตรีความมั่นคงสะดวกขึ้น อย่างไรก็ตาม คณะ *High-level Panel on Threats, Challenges and Change* ไม่มีคำแนะนำถึงการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของกลุ่มภูมิภาคในปัจจุบันสำหรับการเลือกตั้งโดยทั่วไปและวัตถุประสงค์อื่นๆ ขององค์การสหประชาชาติ สมาชิกบางท่านในคณะ *High-level Panel on Threats, Challenges and Change* โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกจากทวีปลาตินอเมริกา แสดงความต้องการการแบ่งสรรที่นั่งบนพื้นฐานของกลุ่มภูมิภาคปัจจุบันมากกว่า<sup>20</sup>

(252) *Model A* จะประกอบไปด้วย ที่นั่งสำหรับประเทศสมาชิกแบบถาวรใหม่ 6 ที่นั่ง โดยประเทศสมาชิกแบบถาวรใหม่นี้ไม่ได้รับสิทธิยับยั้ง และ ประเทศสมาชิกแบบไม่ถาวรซึ่งมีกำหนดเวลาดำรงตำแหน่ง 2 ปี จำนวนทั้งสิ้น 3 ที่นั่ง ซึ่งจะแบ่งให้ตามสัดส่วนภูมิภาค ดังรายละเอียดตามตารางต่อไปนี้<sup>21</sup>

---

<sup>19</sup> Ibid.

<sup>20</sup> Ibid.

<sup>21</sup> Ibid.



ตารางที่ 3.1<sup>22</sup>

เขตภูมิภาค	จำนวนรัฐในภูมิภาค	จำนวนสมาชิกถาวรเดิม	จำนวนสมาชิกถาวรใหม่	จำนวนสมาชิกไม่ถาวร (กำหนดดำรงตำแหน่ง 2 ปี)	จำนวนรวม
แอฟริกา	53	0	2	4	6
เอเชียและแปซิฟิก	56	1	2	3	6
ยุโรป	47	3	1	2	6
อเมริกา	35	1	1	4	6
จำนวนรวม	191	5	6	13	24

(253) Model B จะประกอบไปด้วยที่นั่งสำหรับประเทศสมาชิกไม่ถาวรใหม่ซึ่งมีกำหนดเวลาดำรงตำแหน่ง 4 ปีและสามารถได้รับเลือกให้กลับเข้ามาดำรงตำแหน่งต่อได้ทันที จำนวนทั้งสิ้น 8 ที่นั่ง และที่นั่งสำหรับประเทศสมาชิกไม่ถาวรใหม่ซึ่งมีกำหนดเวลาดำรงตำแหน่ง 2 ปี และไม่สามารถได้รับเลือกให้กลับเข้ามาดำรงตำแหน่งต่อได้ทันที จำนวน 1 ที่นั่งซึ่งจะแบ่งให้ตามสัดส่วนภูมิภาค ดังรายละเอียดตามตารางต่อไป<sup>23</sup>

<sup>22</sup> Ibid.

<sup>23</sup> Ibid.

ตารางที่ 3.2<sup>24</sup>

เขตภูมิภาค	จำนวนรัฐในภูมิภาค	จำนวนสมาชิกถาวรเดิม	จำนวนสมาชิกใหม่ถาวรใหม่ (กำหนดดำรงตำแหน่ง 4 ปี สามารถได้รับเลือกกลับเข้ามาใหม่ได้)	จำนวนสมาชิกใหม่ถาวร (กำหนดดำรงตำแหน่ง 2 ปี ไม่สามารถได้รับเลือกกลับเข้ามาใหม่ได้)	จำนวนรวม
แอฟริกา	53	0	2	4	6
เอเชียและแปซิฟิก	56	1	2	3	6
ยุโรป	47	3	2	1	6
อเมริกา	35	1	2	3	6
จำนวนรวม	191	5	8	11	24

(254) ทั้ง Model A และ Model B เป็นรูปแบบที่เคารพต่อข้อความตามมาตรา 23 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ และเป็นรูปแบบการขยายจำนวนสมาชิกที่สนับสนุนให้ประเทศสมาชิกให้การสนับสนุนมากขึ้นต่อการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศโดยสมาชิกใหญ่ ในการพิจารณาเลือกประเทศสมาชิกถาวรใหม่หรือประเทศสมาชิกที่มีกำหนดระยะเวลาสั้น จะเลือกโดยพิจารณาจาก 3 ประเทศแรกของในแต่ละภูมิภาคที่ให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่งบประมาณปกติ หรือ 3 ประเทศแรกของในแต่ละภูมิภาคที่ให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่งบประมาณโดยสมัครใจ ซึ่งงบประมาณเหล่านี้เป็นงบประมาณที่ใช้ในการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศขององค์การสหประชาชาติ<sup>25</sup>

(255) คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change มีความเห็นว่าการปฏิรูปองค์ประกอบในคณะมนตรีความมั่นคงใดๆก็ตาม มิใช่สิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในอนาคต ดังนั้นการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงในครั้งนี้ ควรได้รับการทบทวนถึง

<sup>24</sup> Ibid.

<sup>25</sup> Ibid.

ประสิทธิภาพและความเหมาะสมอีกครั้งในปี ค.ศ. 2020 ซึ่งในที่นี้หมายถึงรวมถึงการพิจารณา ทบทวนเกณฑ์การให้การสนับสนุน (ตามที่ได้ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 249 ข้างต้น) ของประเทศ สมาชิกแบบถาวรและแบบไม่ถาวรจากมุมมองประสิทธิภาพของคณะมนตรีความมั่นคงใน การปฏิบัติหน้าที่ด้านความมั่นคงร่วมกันในการป้องกันและขจัดปัญหาภัยคุกคามทั้งแบบเก่า และแบบใหม่ต่อสันภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ<sup>26</sup>

(256) ทั้ง Model A และ Model B จะไม่มีการให้สิทธิยับยั้งแก่ประเทศสมาชิกใหม่ รวมถึงไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลง องค์ประกอบของอำนาจในปัจจุบันของคณะมนตรีความ มั่นคง คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ตระหนักว่าสิทธิยับยั้งมี หน้าที่สำคัญในฐานะที่เป็นหลักประกันของประเทศสมาชิกที่ทรงอิทธิพลที่สุดในองค์การ สหประชาชาติว่าผลประ โยชน์แห่งชาติของประเทศเหล่านี้จะได้รับการคุ้มครอง เราไม่พบ วิธีการที่สามารถนำมาปฏิบัติได้จริงในการเปลี่ยนแปลงสิทธิยับยั้งของประเทศ สมาชิกในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามสิทธิยับยั้งนั้นมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับสภาพขององค์การ สหประชาชาติในยุคปัจจุบันที่ให้ความสำคัญแก่อุดมการณ์ประชาธิปไตย และเราเรียกร้อง ให้การใช้สิทธิยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวรควรจะทำได้อยู่เฉพาะ ในกรณีที่มีผลประโยชน์ แห่งชาติที่สำคัญที่สุดของประเทศนั้นๆ กำลังถูกคุกคาม เรายังคงขอให้ประเทศสมาชิกถาวร ละเว้นการใช้สิทธิยับยั้งในกรณีของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่าง ใหญ่หลวง เราขอแนะนำว่าแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงใดๆก็ตามที่จะ กำหนดให้มีขึ้น ไม่ควรมีการให้สิทธิยับยั้งแก่ประเทศสมาชิกใหม่<sup>27</sup>

(257) คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ขอเสนอระบบ “Indicative Voting” ซึ่งประเทศสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงจะสามารถเรียกร้องให้ ประเทศสมาชิกแสดงจุดยืนของตนที่มีต่อแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เสนอขึ้นมามีต่อ สาธารณะ ภายใต้การใช้ระบบ Indicative Voting นี้การลงคะแนนเสียงไม่ยอมรับ จะไม่มี ผลกระทบต่อการให้สิทธิยับยั้งรวมถึงไม่มีผลบังคับใช้ตามกฎหมายด้วย การลงมติอย่างเป็นทางการ ในครั้งที่ 2 ต่อข้อมติใดๆของคณะมนตรีความมั่นคงจะดำเนินการ โดยกระบวนการ ออกเสียงลงคะแนนแบบปัจจุบัน เราเชื่อว่าระบบการลงคะแนนดังที่ได้เสนอมานี้จะช่วยเพิ่ม ความน่าเชื่อถือให้กับระบบสิทธิยับยั้ง<sup>28</sup>

<sup>26</sup> Ibid.

<sup>27</sup> Ibid.

<sup>28</sup> Ibid.

(258) ในระยะเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมา ได้มีการปรับปรุงระบบการประชุมและกระบวนการตัดสินใจกำหนดนโยบายของคณะมนตรีความมั่นคงอย่างไม่เป็นทางการอยู่หลายครั้งซึ่งส่งผลให้การทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงมีความโปร่งใสและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น คณะ *High-level Panel on Threats, Challenges and Change* ยังคงย้ำเตือนให้คณะมนตรีความมั่นคงทราบว่าประเทศที่ให้การสนับสนุนด้านกองกำลังมีสิทธิภายใต้มาตราที่ 44 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ ที่จะได้รับการปรึกษาหารือในการจัดตั้งกองกำลังเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามมติของคณะมนตรีความมั่นคง เรา เสนอว่ากระบวนการปรับปรุงกฎเกณฑ์ของคณะมนตรีความมั่นคงให้มีความโปร่งใสและน่าเชื่อถือจะต้องได้รับการกำหนดร่วมกันและมีลักษณะเป็นทางการ<sup>29</sup>

(259) ตัวแทนของประเทศต่างๆ ในคณะมนตรีความมั่นคงขาดแคลนโอกาสในการได้รับคำแนะนำด้านกองกำลัง โดยมีอาชีพ คณะมนตรีความมั่นคงจึงมักได้รับการเรียกร้องให้ทำการตัดสินใจดำเนินนโยบายด้านกองกำลังที่ไม่สามารถปฏิบัติให้เกิดขึ้นจริงได้ ดังนั้น คณะ *High-level Panel on Threats, Challenges and Change* จึงขอแนะนำให้ที่ปรึกษาด้านกองกำลังของเลขาธิการสหประชาชาติและคณะผู้ทำงานของเขาสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการให้คำแนะนำด้านกองกำลังทั้งในด้านเทคนิคและแบบมีอาชีพต่อคณะมนตรีความมั่นคง ในทุกกรณีที่คณะมนตรีความมั่นคงร้องขอ<sup>30</sup>

(260) คณะ *High-level Panel on Threats, Challenges and Change* มีความยินดีต่อการเปิดโอกาสให้ประชาสังคมสามารถมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานในคณะมนตรีความมั่นคงมากขึ้น<sup>31</sup>

ภายหลังจากที่แนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติของคณะ *High-level Panel on Threats, Challenges and Change* ได้รับการเผยแพร่ต่อสาธารณะ ในวันที่ 2 มีนาคม ค.ศ. 2004 ประกอบกับเอกสาร *In Larger Freedom: towards development, security and human rights for all* ของนาย Kofi Annan ซึ่งได้รับเอาแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงในด้านการขยายจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงทั้ง 2 รูปแบบมาเสนอต่อประเทศสมาชิก นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ประเทศสมาชิกสามารถนำเสนอรูปแบบโครงสร้างการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงในแบบอื่นๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับที่เอกสาร *A More Secure World: Our*

<sup>29</sup> Ibid.

<sup>30</sup> Ibid.

<sup>31</sup> Ibid.

Shared Responsibility เสนอมา<sup>32</sup> ปรากฏว่าประเทศสมาชิกสหประชาชาติได้รวมกลุ่มกันนำเสนอแนวทางปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงที่มีรายละเอียดแตกต่างกันออกไป ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกับแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change

ในวันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 2005 บราซิล เยอรมัน อินเดียและญี่ปุ่นในนามของกลุ่ม Group of Four (G4) ได้เสนอแนวทางในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงต่อสมาชิกใหญ่ ทั้งในด้านการเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง การปรับปรุงระบบการออกเสียงลงมติ และการปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

#### การเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง<sup>33</sup>

บราซิล เยอรมัน อินเดียและญี่ปุ่นเสนอให้เพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงจาก 15 ประเทศเป็น 25 ประเทศ โดยให้เพิ่มที่นั่งสำหรับประเทศสมาชิกประเภทถาวร 6 ที่นั่ง และที่นั่งสำหรับประเทศสมาชิกประเภทไม่ถาวร 4 ที่นั่ง

ให้แบ่งสัดส่วนที่นั่งสำหรับประเทศสมาชิกถาวรใหม่ดังต่อไปนี้

- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปแอฟริกา 2 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปเอเชีย 2 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปลาตินอเมริกาและแคริบเบียน 1 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปยุโรปตะวันตกและรัฐอื่น 1 ที่นั่ง

ให้แบ่งสัดส่วนที่นั่งสำหรับประเทศสมาชิกไม่ถาวรใหม่ดังต่อไปนี้

- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปแอฟริกา 1 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปเอเชีย 1 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปยุโรปตะวันออก 1 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับรัฐจากทวีปลาตินอเมริกาและแคริบเบียน 1 ที่นั่ง

<sup>32</sup> General Assembly, In Larger Freedom: Towards Development, Security and Human Rights for All [Online], (n.d.), Available from: <http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N05/270/78/PDF/N0527078.pdf?OpenElement> [2006, January 25]

<sup>33</sup> General Assembly, Security Council Reform[Online], 2005, Available from: <http://www.globalpolicy.org/security/reform/2005/0706g4resolution.pdf> [2006, August 19]

### การปรับปรุงระบบการออกเสียงลงมติและการให้สิทธิยับยั้ง<sup>34</sup>

ในประเด็นเกี่ยวกับสิทธิยับยั้งบราซิล เยอรมนี อินเดียและญี่ปุ่นเสนอว่าประเทศสมาชิกถาวรใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงควรมีความรับผิดชอบและภาระหน้าที่เช่นเดียวกับประเทศสมาชิกถาวรเดิม และประเทศสมาชิกถาวรใหม่จะยังไม่สามารถใช้สิทธิยับยั้งได้จนกว่าประเด็นข้อถกเถียงเกี่ยวกับการให้สิทธิยับยั้งกับสมาชิกถาวรใหม่จะได้รับการตัดสินโดยเด็ดขาด

### การปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>35</sup>

บราซิล เยอรมนี อินเดียและญี่ปุ่นเสนอให้คณะมนตรีความมั่นคงปรับปรุงระบบการทำงานดังรายละเอียดต่อไปนี้<sup>36</sup>

- เปิดโอกาสให้ประเทศสมาชิกอื่นมีส่วนร่วมในการประชุมเพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นความขัดแย้งหรือมติของคณะมนตรีความมั่นคงที่อาจส่งผลกระทบต่อประเทศของตน
- ให้ประเทศสมาชิกอื่น ๆ มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานในองค์กรย่อยซึ่งจัดตั้งโดยคณะมนตรีความมั่นคง
- คณะมนตรีความมั่นคงควรเปิดโอกาสให้ประเทศสมาชิกอื่น ๆ สามารถเข้าถึงเอกสารต่างๆที่ใช้ในการทำงานหรือการประชุมในคณะมนตรีความมั่นคงทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ
- คณะมนตรีความมั่นคงควรจะแจ้งให้ประเทศสมาชิกอื่น ๆ ได้ทราบความคืบหน้าในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคง องค์กรย่อยของคณะมนตรีความมั่นคง และปฏิบัติการเฉพาะกิจต่างๆเป็นระยะๆ
- ให้คณะมนตรีความมั่นคงจัดการประชุมร่วมกันกับประเทศที่ให้การสนับสนุนทางการเงินหรือกองกำลังทหาร เช่นเดียวกับประเทศที่อาจได้รับผลกระทบจากปฏิบัติการรักษาสันติภาพของคณะมนตรีความมั่นคง
- ให้คณะมนตรีความมั่นคงจัดการประชุมร่วมกับสมาชิกขนาดใหญ่และคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม

<sup>34</sup> Ibid.

<sup>35</sup> Ibid.

<sup>36</sup> Ibid.

- คณะมนตรีความมั่นคงต้องจัดทำรายงานการปฏิบัติหน้าที่ประจำปีเสนอต่อสมัชชาใหญ่
- ในกรณีจำเป็น คณะมนตรีความมั่นคงจะต้องจัดทำรายงานฉบับพิเศษเสนอต่อสมัชชาใหญ่ด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม Shirin Tahir-Kheli ซึ่งเป็นที่ปรึกษาาระดับสูงของกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา แสดงท่าทีอย่างชัดเจนว่าไม่เห็นด้วยกับแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงตามแนวทางของกลุ่ม G4 ทั้งยังกระตุ้นให้ประเทศสมาชิกอื่นลงมติไม่เห็นชอบกับแนวทางการปฏิรูปฉบับนี้

ในวันที่ 14 กรกฎาคม ค.ศ. 2005 ประเทศสมาชิกในสหภาพแอฟริกัน (The African Union) ได้เสนอแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงในเอกสารที่ได้รับการเรียกกันโดยทั่วไปว่า The African Union Draft Resolution ต่อสมัชชาใหญ่โดยเสนอให้มีการเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงขึ้นเป็นจำนวนรวมแล้วทั้งสิ้น 26 ประเทศ โดยให้มีสัดส่วนที่นั่งของประเทศสมาชิกถาวรและไม่ถาวรดังต่อไปนี้<sup>37</sup>

- ให้เพิ่มที่นั่งสมาชิกถาวร 2 ที่นั่งและที่นั่งของสมาชิกไม่ถาวร 2 ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปแอฟริกา
- ให้เพิ่มที่นั่งสมาชิกถาวร 2 ที่นั่งและที่นั่งของสมาชิกไม่ถาวร 1 ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปเอเชีย
- ให้เพิ่มที่นั่งสมาชิกไม่ถาวร 1 ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปยุโรปตะวันออก
- ให้เพิ่มที่นั่งสมาชิกถาวร 1 ที่นั่งและที่นั่งของสมาชิกไม่ถาวร 1 ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปลาตินอเมริกาและแคริบเบียน
- ให้เพิ่มที่นั่งสมาชิกไม่ถาวร 1 ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปยุโรปตะวันตกและประเทศอื่นๆ

นอกจากนี้ The African Union Draft Resolution ได้เสนอให้ประเทศสมาชิกถาวรใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงมีสิทธิทุกประการเช่นเดียวกันกับประเทศสมาชิกถาวรเดิมซึ่งในที่นี้หมายถึงรวมถึงการมีสิทธิยับยั้งด้วย<sup>38</sup>

<sup>37</sup> General Assembly, Reform of the Security Council[Online], 2005, Available from: [http://aunmission-ny.org/documents/a\\_59\\_l67\\_unreform.pdf](http://aunmission-ny.org/documents/a_59_l67_unreform.pdf) [2006, August 19]

<sup>38</sup> Ibid.

ในส่วนที่เกี่ยวกับกาปฏิรูประบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง The African Union Draft Resolution ได้กล่าวเฉพาะแต่ว่าคณะมนตรีความมั่นคงควรปรับปรุงระบบการทำงานขององค์กรให้มีความชอบธรรม น่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม The African Union Draft Resolution ไม่ได้เสนอแนวทางที่ชัดเจนในการปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>39</sup>

ในวันที่ 26 กรกฎาคม ค.ศ. 2005 ประเทศสมาชิกสหประชาชาติจำนวนทั้งสิ้น 5 ประเทศอื่น ได้แก่ อาร์เจนตินา อิตาลี แคนาดา โคลัมเบียและปากีสถาน ในฐานะตัวแทนของประเทศสมาชิกอื่นๆ ในนามของกลุ่ม Uniting for Consensus ได้เสนอแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคง โดยเสนอให้เพิ่มเฉพาะจำนวนสมาชิกไม่ถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงรวมทั้งสิ้น 20 ประเทศ ส่วนประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงให้มีเพียง 5 ประเทศเท่าเดิม ซึ่งจะยังผลให้จำนวนสมาชิกทั้งหมดในคณะมนตรีความมั่นคงมีจำนวนทั้งสิ้น 25 ประเทศ ซึ่งกำหนดสัดส่วนที่นั่งให้กับตัวแทนของประเทศสมาชิกในภูมิภาคต่างๆ ได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้<sup>40</sup>

- ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปแอฟริกา 6 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปเอเชีย 5 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปลาตินอเมริกาและแคริบเบียน 4 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปยุโรปตะวันตกและประเทศอื่นๆ 3 ที่นั่ง
- ที่นั่งสำหรับประเทศจากทวีปยุโรปตะวันออก 2 ที่นั่ง

เกณฑ์ในการคัดเลือกประเทศที่จะเข้ามาเป็นสมาชิกประเภทไม่ถาวรใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงจะพิจารณาจากการสนับสนุนทางการเงินหรือการให้การสนับสนุนในด้านอื่นๆ ต่อกิจกรรมขององค์กรสหประชาชาติในการดำเนินงานด้านการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศหรือกิจกรรมอื่นๆ ขององค์กรสหประชาชาติ<sup>41</sup>

ประเด็นที่น่าสนใจในข้อเสนอในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงของกลุ่ม Uniting for Consensus ก็คือมีการเสนอให้ประเทศสมาชิกในกลุ่มภูมิภาคต่างๆ พิจารณาคัดเลือกประเทศใน

<sup>39</sup> Ibid.

<sup>40</sup> General Assembly, Reform of the Security Council[Online], (n.d.), Available from:

<http://www.reformtheun.org/index.php/issues/1737?theme=alt4> [2006, August 19]

<sup>41</sup> Ibid.



ภูมิภาคของตนเองขึ้นมาสลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันดำรงตำแหน่งสมาชิกไม่ถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง (rotating seat) <sup>42</sup>

กลุ่ม Uniting for Consensus ยังได้เสนอให้จำกัดการใช้สิทธิยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง กลุ่ม Uniting for Consensus ไม่ได้เสนอความเห็นอย่างชัดเจนว่าควรจะให้สมาชิกถาวรจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งในประเด็นใดบ้าง <sup>43</sup>

ในส่วนที่เกี่ยวกับการปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง เอกสารของกลุ่ม Uniting for Consensus ได้เสนอให้คณะมนตรีความมั่นคงร่วมกันปรึกษาหารือและแบ่งปันข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อกำหนดนโยบายกับสมาชิกใหญ่และคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนควรเปิดโอกาสให้ประเทศสมาชิกอื่นมีส่วนร่วมในการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง <sup>44</sup>

อย่างไรก็ตามภายหลังจากที่นาย Kofi Annan ได้เสนอเอกสาร In Larger Freedom: towards development, security and human rights for all ในฐานะแนวทางในการปฏิรูปองค์การสหประชาชาติ ต่อที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติและเรียกร้องให้ประเทศสมาชิกสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติลงนามรับรองแผนปฏิรูปทั้งหมดไม่ใช่เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง <sup>45</sup> ซึ่งสมัชชาใหญ่แห่งองค์การสหประชาชาติได้ลงมติยอมรับแผนปฏิรูปองค์การสหประชาชาติในวันที่ 15 กันยายน ค.ศ. 2005 <sup>46</sup> ส่งผลให้กลุ่มประเทศสมาชิกต่างๆ ให้ความสำคัญกับการเสนอแผนการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงที่แตกต่างไปจากเอกสารของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change แล้วเปลี่ยนมาให้ความสำคัญในประเด็นว่าจะเลือกสนับสนุนรูปแบบการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงตามแบบ Model A หรือ Model B และประเทศใดสมควรจะเป็นสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงทั้งประเภทถาวรและไม่ถาวร

### 3.1 ความเห็นต่างๆ ที่มีต่อข้อเสนอในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคง

#### 3.1.1 ความเห็นเกี่ยวกับการเพิ่มจำนวนสมาชิก

<sup>42</sup> Ibid.

<sup>43</sup> Ibid.

<sup>44</sup> Ibid.

<sup>45</sup> “ขกเครื่องสู่อื่นครั้งใหญ่คอบสนองโคร,” แนวหน้า. ( 27 มีนาคม 2548): 2.

<sup>46</sup> General Assembly, 2005 World Summit Outcome[Online], 2005, Available from:

### ความเห็นเกี่ยวกับจำนวนสมาชิกและรูปแบบในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคง

ในการทำงานของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change นั้นสมาชิกในคณะกรรมการมีความเห็นพ้องต้องกันในทุกประเด็นตามที่ปรากฏในเอกสาร A More Secure World: Our Shared Responsibility ยกเว้นอยู่ส่วนเดียวคือประเด็นจำนวนและรูปแบบในการเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งสมาชิกในคณะกรรมการมีความเห็นแตกต่างกันไป ผลสุดท้ายทำให้คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ตกลงเสนอแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงไว้ในเอกสาร 2 รูปแบบด้วยกัน โดยสิทธิในการตัดสินใจเลือกรูปแบบในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงให้เป็นหน้าที่ของประเทศสมาชิกสหประชาชาติ ผ่านการลงมติในการประชุมสมัชชาใหญ่<sup>47</sup>

อย่างไรก็ตาม การที่คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change เสนอรูปแบบในการเพิ่มจำนวนสมาชิกเป็น 2 รูปแบบ กลับทำให้ประเทศสมาชิกในองค์การสหประชาชาติประสบปัญหาการตัดสินใจเลือกรูปแบบในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงอย่างมาก ทั้งนี้เนื่องจากรัฐสมาชิกต่างก็มีผลประโยชน์อย่างสูงในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคง ประเทศสมาชิกซึ่งเสนอตัวเข้าเป็นผู้ที่จะดำรงตำแหน่งใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงต่างก็รู้สึกว่าจะได้เกียรติยศและสิทธิพิเศษของประเทศตนเองที่จะได้จากการได้เข้าเป็นสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงถ้าต้องสูญเสียไปถ้าหากประเทศฝ่ายตรงข้ามของตนเองกลับเป็นผู้ที่ได้รับตำแหน่งสมาชิกถาวรใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงไปแทน<sup>48</sup>

สมาชิกในองค์การสหประชาชาติจึงแบ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่สนับสนุน Model A ซึ่งเสนอให้เพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงทั้งประเภทถาวรและประเภทไม่ถาวร กับกลุ่มที่สนับสนุน Model B ซึ่งไม่มีการเพิ่มตำแหน่งสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง เมื่อเปรียบเทียบดูแล้วจะเห็นได้ชัดว่า Model A เป็นรูปแบบที่มีความชัดเจนว่าคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ต้องการจะให้บราซิล เยอรมัน อินเดีย ญี่ปุ่น อียิปต์ และไนจีเรีย

<sup>47</sup> สัมภาษณ์ ๗ พค๗ อานันท์ ปันยารชุน, ประธานคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change, 6 กุมภาพันธ์ 2551.

<sup>48</sup> Michael Fullilove, *Angels and Dragons: Asia, the UN, Reform, and the Next Secretary-General* [Online], 2005, Available from: <http://www.asia-studies.com/asia/Lowy/analysis/Fullilove,%20Angels%20and%20dragons%20reprinted.pdf> [2007, February 23]

(หรือแอฟริกาใต้) เข้ามาเป็นประเทศสมาชิกถาวรใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคง<sup>49</sup> กลุ่มประเทศสมาชิกที่สนับสนุน Model B เช่น อิตาลี จีน เกาหลีใต้ ปากีสถาน จึงต่อต้านการเพิ่มตำแหน่งสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงเนื่องจากเห็นว่าประเทศของตนจะประสบปัญหาในอนาคต ถ้าหากประเทศที่เป็นคู่แข่งหรือมีความขัดแย้งกันมาอย่างยาวนานกับตนเช่น เยอรมัน ญี่ปุ่น อินเดีย ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ส่วนประเทศของตนนั้นก็มีความโน้มถ่วงจะไม่ได้รับเลือกเป็นสมาชิกถาวรใหม่เนื่องจากไม่ใหญ่พอ ส่วนจะเป็นสมาชิกไม่ถาวรก็มีอำนาจมากเกินไป ตำแหน่งดังกล่าวควรจะให้กับประเทศที่มีขนาดเล็กกว่านี้ จึงอาจกล่าวได้ว่าประเทศเหล่านี้ไม่ได้รับประโยชน์อะไรจากการเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง<sup>50</sup>

ดังนั้น กลุ่มประเทศเหล่านี้จึงร่วมกันต่อต้านแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงแบบ Model A เพื่อรักษาผลประโยชน์แห่งชาติของตน แต่กลุ่มประเทศเหล่านี้มักจะอ้างว่าการเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง นอกจากจะไม่ช่วยแก้ไขปัญหาโครงสร้างและกระบวนการทำงานในคณะมนตรีความมั่นคงซึ่งไม่เป็นประชาธิปไตยแล้ว จะยังเป็นการเพิ่มลักษณะของความไม่เท่าเทียมกันของสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงอีกด้วย<sup>51</sup> ตัวอย่างเช่น Francesco Paolo Fulci ทูตอิตาลีได้แสดงความคิดเห็นว่า Model A จริงๆแล้ว ไม่ได้เป็นรูปแบบที่จะช่วยให้อิตาลีมีบทบาทสำคัญในคณะมนตรีความมั่นคงได้เลย ทั้งยังเป็นรูปแบบโครงสร้างที่ขัดแย้งกับเจตนารมณ์ของกฎบัตรสหประชาชาติ กล่าวคือ Model A ไม่ได้ก่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างประเทศสมาชิกแต่อย่างใด จุดยืนของอิตาลีในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงก็คือการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องสนับสนุนหลักการความเท่าเทียมกันระหว่างรัฐสมาชิกในองค์การสหประชาชาติ จะต้องมีลักษณะเป็นประชาธิปไตย โดยประเทศสมาชิกจะต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจดำเนินการ<sup>52</sup>

<sup>49</sup> Francesca Di Maglio, *UN: Italy Deserves More the United Nations Reform Plan Risks Excluding Rome from the Security Council* [Online], 2004, Available from: [http://www.americaitaliareview.com/past\\_articles/122004/aip3.pdf](http://www.americaitaliareview.com/past_articles/122004/aip3.pdf) [2006, September 15]

<sup>50</sup> สัมภาษณ์ ๑พจนฯ อัญญา ชัชชานม, รองประธาน Open-ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in Membership of the Security Council and Other Matters Related to the Security Council, 15 มกราคม 2551.

<sup>51</sup> Maria Mikhailitchenko, *Reform of the Security Council and Its Implications for Global Peace and Security* [Online], 2004, Available from: <http://www.cdfai.org/PDF/Global%20Gov%20-%20MM.pdf#search=%22security%20council%20reform%22> [2006, September 5]

<sup>52</sup> Francesca Di Maglio, *UN: Italy Deserves More the United Nations Reform Plan Risks Excluding Rome from the Security Council* [Online], 2004, Available from: [http://www.americaitaliareview.com/past\\_articles/122004/aip3.pdf](http://www.americaitaliareview.com/past_articles/122004/aip3.pdf) [2006, September 15]

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในแง่ของประชาธิปไตยจะเห็นได้ว่า ข้ออ้างของกลุ่มประเทศที่ให้การสนับสนุน Model B นั้นมีเหตุผลอยู่พอสมควร เพราะการเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงตามแบบ Model B นั้นตอบสนองต่อหลักการประชาธิปไตยและความเท่าเทียมกันของรัฐสมาชิกมากกว่า Model A นอกจากนี้ Model B ยังมีแนวโน้มที่จะสามารถได้รับการยอมรับจากประเทศสมาชิกและปฏิบัติให้สำเร็จได้มากกว่า Model A การที่ Model A เสนอให้เพิ่มประเทศสมาชิกลาวในคณะมนตรีความมั่นคงขึ้นอีกจำนวน 6 ประเทศเป็นข้อเสนอที่ขัดแย้งต่อหลักการประชาธิปไตยและความเท่าเทียมกันของรัฐสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความชอบธรรมในการดำเนินงานของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>53</sup>

นอกจากประเด็นปัญหาระหว่างประเทศสมาชิกในการเลือกรูปแบบในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงแล้ว ประเทศสมาชิกบางประเทศ เช่น ออสเตรเลียก็แสดงท่าทีที่ชัดเจนว่าแนวทางการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงที่ให้เพิ่มจำนวนสมาชิกขึ้นมากถึง 24 ประเทศนั้นเป็นจำนวนที่มากเกินไปและอาจส่งผลกระทบต่อปฏิบัติหน้าที่ของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>54</sup> การเพิ่มจำนวนสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงมากเกินไปอาจจะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการดำเนินงานของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>55</sup> กล่าวคืออาจนำไปสู่ปัญหาในกระบวนการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคง ซึ่งอาจส่งผลให้ไม่สามารถมีข้อมติใดๆ ได้เหมือนดังเช่นที่เคยเกิดขึ้นในยุคสงครามเย็น ถ้าหากสันนิษฐานว่าความขัดแย้งระหว่างอุดมการณ์เหนือ-ใต้และความขัดแย้งกดดันทางเศรษฐกิจซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความมั่งคั่งที่ไม่เท่าเทียมกันของประเทศต่างๆ ซึ่งยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องในปัจจุบัน ความขัดแย้งนี้อาจเป็นปัจจัยที่ทำให้กระบวนการตัดสินใจในคณะมนตรีความมั่นคงประสบปัญหาในอนาคต เช่นเดียวกับที่เคยประสบปัญหาอันมีสาเหตุเนื่องมาจากความขัดแย้งระหว่างอุดมการณ์ทางการเมืองเช่นในอดีต ต่างกันเพียงแต่ว่าแทนที่คณะมนตรีความมั่นคงจะประสบกับปัญหาการใช้สิทธิยับยั้งโดยอัตโนมัติโดยรัสเซีย ก็จะเผชิญกับการใช้สิทธิยับยั้งโดยประเทศสมาชิกใหม่ที่มีความเห็นขัดแย้ง ซึ่งจะเป็นสิ่งที่บั่นทอนการทำงานของคณะมนตรีความ

<sup>53</sup> Takeo Uchida, *Some Considerations on the UN Security Council Reform* [Online], (n.d.), Available from: <http://www.i20.org/publications/Phase%20III/UN%20Reform/tokyo.uchida.pdf#search=%22security%20council%20reform%22> [2006, September 5]

<sup>54</sup> Australian Mission to the United Nations, *Security Council Reform Statement by H.E. the Hon Robert Hill Ambassador and Permanent Representative of Australia to the United Nations* [Online], 2006, Available from: [http://www.australian.org/unWeb/content/statements/other/2006.07.20\\_OTH\\_SCRReform.pdf#search=%22security%20council%20reform%22](http://www.australian.org/unWeb/content/statements/other/2006.07.20_OTH_SCRReform.pdf#search=%22security%20council%20reform%22) [2006, September 5]

<sup>55</sup> Michael Fullilove, *Angels and Dragons: Asia, the UN, Reform, and the Next Secretary-General* [Online], 2005, Available from: <http://www.asia-studies.com/asia/Lowy/analysis/Fullilove,%20Angels%20and%20dragons%20reprinted.pdf> [2007, February 23]

มั่นคง<sup>56</sup> แต่คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change เห็นว่าจำนวนรวมของคณะมนตรีความมั่นคงภายหลังการปฏิรูปทั้งสิ้น 24 ประเทศ เป็นจำนวนที่เหมาะสมแล้ว ตลอดระยะเวลาที่คณะกรรมการทำงานร่วมกันในการกำหนดรูปแบบในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงได้ยึดหลักว่าคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องมีความกะทัดรัด สามารถดำเนินงานได้รวดเร็ว<sup>57</sup>

ประเทศสมาชิกบางประเทศเช่น อิตาลี เสนอวิธีการที่แตกต่างออกไปจากเอกสารของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change โดยเสนอให้ใช้วิธีการคัดเลือกประเทศสมาชิกไม่ถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงเข้ามาดำรงตำแหน่งโดยใช้ระบบหมุนเวียนตำแหน่งระหว่างกัน<sup>58</sup> ซึ่งเป็นรูปแบบที่เอื้อประโยชน์ให้กับอิตาลีมากกว่า<sup>59</sup> อย่างไรก็ตามระบบหมุนเวียนตำแหน่งที่เสนอโดยประเทศอิตาลีเป็นระบบที่ทำปฏิบัติได้ยากในความเป็นจริงถ้าหากมีการยอมรับให้เพิ่มจำนวนสมาชิกถึง 24-25 ประเทศแล้ว การที่ประเทศสมาชิกกว่า 20 ประเทศจะมาคัดเลือกกันเองและสลับกันดำรงตำแหน่งในคณะมนตรีความมั่นคงเป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก<sup>60</sup> นอกจากนี้ประเทศมหาอำนาจบางประเทศเช่นสหรัฐอเมริกาก็ไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งกับระบบหมุนเวียนตำแหน่ง ทั้งนี้เนื่องจากสหรัฐอเมริกาเองก็กลัวว่าประเทศที่เป็นศัตรูของตน เช่น ลิเบีย จะมีโอกาสเวียนเข้ามาดำรงตำแหน่งในคณะมนตรีความมั่นคง<sup>61</sup>

### ความเห็นเกี่ยวกับประเทศที่สมควรเป็นสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคง

การล่มสลายของสหภาพโซเวียตส่งผลให้องค์ประกอบของคณะมนตรีความมั่นคงเอื้อประโยชน์ให้กับประเทศตะวันตกโดยอัตโนมัติ เมื่อสหภาพโซเวียตไม่สามารถเป็นตัวแสดงที่คาน

<sup>56</sup> Thomas G. Weiss, David P. Forythe, and Roger A. Coate, *The United Nations and Changing World Politics*, p.110.

<sup>57</sup> สัมภาษณ์ ๑พจนฯ อานันท์ ปันยารชุน, ประธานคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change, 6 กุมภาพันธ์ 2551.

<sup>58</sup> Global Policy Forum, *Position Paper of the People's Republic of China on the United Nations Reforms*[Online], 2005, Available from: <http://www.globalpolicy.org/msummit/millenni/2005/chinaposition.htm> [2007, August 12]

<sup>59</sup> Francesca Di Maglio, *UN: Italy Deserves More the United Nations Reform Plan Risks Excluding Rome from the Security Council* [Online], 2004, Available from: [http://www.americaitaliareview.com/past\\_articles/122004/aip3.pdf](http://www.americaitaliareview.com/past_articles/122004/aip3.pdf)[2006, September 15]

<sup>60</sup> *Roundtable on Security Council Reform*[Online], (n.d.), Available from: <http://www.ncrb.unac.org/unreform/roundtables/screform.html> [2006, September 4]

<sup>61</sup> สัมภาษณ์ ๑พจนฯ อัญญา ชัยนาม, รองประธาน Open-ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in Membership of the Security Council and Other Matters Related to the Security Council, 15 มกราคม 2551.

อำนาจของสหรัฐอเมริกาได้ รัฐอื่นๆ อาทิเช่น อินเดีย บราซิล ไนจีเรีย และอียิปต์ เชื่อว่ารัฐของคนนั้นมีสิทธิมากกว่าในการแสดงความเห็นในกระบวนการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคง สถานภาพสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงที่ยังคงอยู่ของฝรั่งเศสและอังกฤษซึ่งอิทธิพลของสองประเทศนี้ในระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ลดลงอย่างเห็นได้ชัดจนนับตั้งแต่ปีค.ศ. 1945 ส่งผลให้เกิดความไม่พอใจต่อญี่ปุ่นและเยอรมัน ซึ่งสิทธิการแสดงความคิดเห็นในกระบวนการตัดสินใจในคณะมนตรีความมั่นคงนั้นไม่สัมพันธ์กับการให้การสนับสนุนทางการเงินแก่การดำเนินกิจกรรมขององค์การสหประชาชาติ ประเทศอื่นๆ เช่น แคนาดา ซึ่งให้การสนับสนุนกองกำลังแก่สหประชาชาติอย่างต่อเนื่องในทุกปฏิบัติการรักษาสันติภาพก็แสดงความไม่พอใจที่ถูกกีดกันไม่ให้มีสิทธิมีเสียงในการตัดสินใจซึ่งสุดท้ายแล้วจะต้องส่งผลกระทบต่อทหารของตนเองอย่างแน่นอน<sup>62</sup>

นอกจากเกณฑ์การคัดเลือกประเทศสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงซึ่งเน้นใช้หลักการเลือกจากประเทศที่ให้การสนับสนุนทางการเงินหรือกองกำลังให้กับองค์การสหประชาชาติตามที่รายงานของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ได้เสนอไว้แล้ว และเป็นคุณสมบัติหลักที่ประเทศที่เห็นว่าตัวเองมีความชอบธรรมที่จะเป็นสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงเช่น ญี่ปุ่น เยอรมันอ้างถึงอยู่บ่อยครั้ง ประเทศอื่นๆก็เสนอเกณฑ์ที่แตกต่างออกไปในการคัดเลือกประเทศสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงทั้งนี้เพื่อหวังผลให้ประเทศของตนได้รับการคัดเลือกเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงเช่นกัน อาทิ อินเดียที่มักจะอ้างประเด็นประชากรว่าอินเดียมีประชากรอยู่ถึงร้อยละ 20 ของประชากรโลก อินเดียจึงมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะมีที่นั่งถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ อินเดียก็เรียกร้องว่า ประเทศในเอเชีย นอกจากจีนแล้วก็ไม่ควรมีประเทศใดเป็นตัวแทนถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ชาฮูดีอาระเบียยกประเด็นความจำเป็นทางด้านวัฒนธรรมที่ต้องมีตัวแทนของกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง ประเทศอิสลามเข้าไปอยู่ในคณะมนตรีความมั่นคงด้วย<sup>63</sup> แม้กระทั่งสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงอยู่แล้วยังเสนอให้ใช้เกณฑ์การร่วมมือกับองค์การสหประชาชาติในการต่อต้านการก่อการร้าย การจำกัดการขยายตัวของอาวุธนิวเคลียร์ การสนับสนุนประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนเป็นคุณสมบัติในการเลือกประเทศสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงเพิ่มเติมจากการเน้นพิจารณาแต่การให้การสนับสนุนทางการเงินหรือกองกำลัง

<sup>62</sup> Thomas G. Weiss, David P. Forythe, and Roger A. Coate, *The United Nations and Changing World Politics*, pp.109-110.

<sup>63</sup> ประภัศร์ เทพชาตรี, "บทบาทของสหประชาชาติในศตวรรษใหม่," ใน *บทบาทของสหประชาชาติในศตวรรษใหม่*, ประภัศร์ เทพชาตรี, บรรณาธิการ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544), หน้า 103 -104.

ทหารในกิจกรรมต่างๆขององค์การสหประชาชาติ<sup>64</sup> ทั้งนี้เพื่อหวังผลให้มีประเทศสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคงที่จะเข้ามาช่วยเป็นเครื่องมือของสหรัฐอเมริกาในการดำเนินนโยบายด้านการต่อต้านการก่อการร้ายนั่นเอง

### 3.1.2 ความเห็นเกี่ยวกับสิทธิยับยั้ง

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงในอดีตจะพบได้ว่า ประเด็นปัญหาเรื่องการยกเลิกการให้สิทธิยับยั้งแก่ประเทศสมาชิกถาวรเก่าหรือให้สิทธิยับยั้งแก่ประเทศสมาชิกถาวรใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงเพื่อความเท่าเทียมกันในการปฏิบัติหน้าที่เป็นประเด็นได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มากอย่างมากในทุกๆครั้งที่มีการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคง ประเทศสมาชิกส่วนใหญ่ในองค์การสหประชาชาติซึ่งมักเป็นประเทศจากโลกกำลังพัฒนาหรือด้อยพัฒนาให้ความสนใจและการสนับสนุนเป็นพิเศษในประเด็นการยกเลิกการให้สิทธิยับยั้งกับประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง อย่างไรก็ตาม คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change เองก็ไม่สามารถหาวิธีการที่สามารถปฏิบัติได้จริงในการขอยกเลิกการให้สิทธิยับยั้งแก่ประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง และยังเห็นความสำคัญของสิทธิยับยั้งในฐานะที่เป็นหลักประกันของประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงว่าผลประโยชน์ของประเทศเหล่านี้จะได้รับการคุ้มครอง คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change จึงทำได้แค่เพียงเสนอให้ประเทศสมาชิกถาวรจำกัดการใช้โดยเฉพาะในกรณีที่มีผลประโยชน์แห่งชาติที่สำคัญที่สุดของตนเองนั้นกำลังถูกคุกคามหรือในกรณีของการลงมติเพื่อแก้ไขปัญหาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และการละเมิดสิทธิมนุษยชน<sup>65</sup> หากพิจารณาแล้วการเสนอให้ประเทศสมาชิกถาวรจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งนั้น เป็นสิ่งข้อเสนอที่ให้สิทธิในการตัดสินใจเลือกดำเนินการเองกับประเทศสมาชิกถาวร ซึ่งแปลว่าการจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งนั้นไม่สามารถคาดหมายได้แน่นอน ในอดีตที่ผ่านมาคณะ Open-ended Working Group ก็เคยเสนอให้ประเทศสมาชิกถาวรจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งไว้เพียงกรณีการแก้ไขปัญหาตามหมวด 7 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติเท่านั้น<sup>66</sup> แต่ก็ปรากฏว่าไม่ได้รับการปฏิบัติตามเท่าที่ควร

<sup>64</sup> Jan Wouters and Tom Ruys, *Security Council Reform: a New Veto for a New Century*[Online], 2005, Available from: <http://www.egmontinstitute.be/paperegm/ep9.pdf> [2006, September 5]

<sup>65</sup> General Assembly, *A More Secure World: Our Shared Responsibility Report of the High – level Panel on Threats, Challenges and Change*[Online], 2004, Available from: <http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/602/31/PDF/N0460231.pdf?OpenElement> [2006, January 25]

<sup>66</sup> Global Policy Forum, *Razali Reform Paper*[Online], (n.d.), Available from: <http://globalpolicy.igc.org/security/reform/raz-497.htm> [2006, January 25]

นอกจากประเด็นการยกเลิกการให้สิทธิยับยั้งกับประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ก็ยังมีการเสนอให้ขยายการให้สิทธิยับยั้งให้กับประเทศสมาชิกถาวรใหม่ด้วยถ้าหากมีการเพิ่มตำแหน่งสมาชิกถาวรใหม่ในอนาคต<sup>67</sup> โดยให้เหตุผลว่าเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันกับประเทศสมาชิกถาวรเดิม อย่างไรก็ตามคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change เห็นว่าการขยายสิทธิยับยั้งให้กับประเทศสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงจะส่งผลให้เกิดความยุ่งยากในการปฏิบัติงานของคณะมนตรีความมั่นคงเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม เพราะเท่ากับว่าเพิ่มจำนวนประเทศที่สามารถมีสิทธิในการออกเสียงยับยั้งเข้ามาโอกาสที่จะเกิดการออกเสียงยับยั้งมติดังๆก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้น<sup>68</sup> แม้แต่การขอร้องให้ประเทศสมาชิกถาวรจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งการจะจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งตามข้อเสนอในเอกสารของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change ก็จะไม่ยอม<sup>69</sup> และที่สำคัญที่สุดก็คือประเทศสมาชิกถาวรเดิมก็คงไม่ยินยอมให้ประเทศสมาชิกใหม่เข้ามามีสิทธิพิเศษเท่าเทียมกับตนเอง<sup>70</sup> อย่างไรก็ตามการเพิ่มจำนวนสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงโดยไม่ให้สิทธิยับยั้งกับประเทศสมาชิกถาวรใหม่ จะยังเป็นการตอกย้ำให้เห็นถึงลักษณะการใช้อำนาจที่ล้าสมัยของประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงซึ่งเป็นประเทศผู้ชนะในสงครามโลกครั้งที่ 2<sup>71</sup>

นาย Kofi Annan เลขาธิการสหประชาชาติเองก็ยอมรับว่า แม้จะทราบถึงความต้องการของประเทศสมาชิกหลายประเทศที่ต้องการให้ยกเลิกการให้สิทธิยับยั้งกับประเทศสมาชิกถาวรเดิมหรือพิจารณาให้สิทธิยับยั้งกับประเทศสมาชิกถาวรใหม่ แต่ที่เขาไม่เห็นหนทางที่ประเทศสมาชิกถาวรเดิมที่ได้รับอภิสิทธิ์อยู่แล้วจะยินยอมที่จะให้ผู้อื่นมาลิดรอนอภิสิทธิ์ของตนเองออกไป นอกจากนี้เขายังเชื่อว่า อันที่จริงแล้วประเด็นการให้สิทธิยับยั้งแก่ประเทศสมาชิกถาวรใหม่นั้น แม้จะมีการพูดถึงอยู่บ้างในหมู่ประเทศสมาชิก แต่ประเทศสมาชิกก็ไม่ได้ให้ความสำคัญเท่ากับประเด็นการยกเลิกการให้สิทธิยับยั้ง ดังนั้นเขาจึงเห็นว่าถ้าหากมีการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงในตอนนี้ ยังไม่มีความจำเป็นที่จะพิจารณาให้สิทธิยับยั้งแก่ประเทศสมาชิกใหม่ และยังไม่เห็นหนทางที่จะลิดรอนสิทธิ

<sup>67</sup> General Assembly, Security Council Reform[Online], 2005, Available from:

<http://www.globalpolicy.org/security/reform/2005/0706g4resolution.pdf> [2006, August 19]

<sup>68</sup> สัมภาษณ์ ๑๗๗๑ อานันท์ ปันยารชุน, ประธานคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change, 6 กุมภาพันธ์ 2551.

<sup>69</sup> Jan Wouters and Tom Ruys, Security Council Reform: a New Veto for a New Century[Online], 2005, Available from:

<http://www.egmontinstitute.be/paperegm/ep9.pdf> [2006, September 5]

<sup>70</sup> สัมภาษณ์ ๑๗๗๑ อัญญา ชัยนาม, รองประธาน Open-ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in Membership of the Security Council and Other Matters Related to the Security Council, 15 มกราคม 2551.

<sup>71</sup> Jan Wouters and Tom Ruys, Security Council Reform: a New Veto for a New Century[Online], 2005, Available from:

<http://www.egmontinstitute.be/paperegm/ep9.pdf> [2006, September 5]



ยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวรเดิมไปได้ หนทางการแก้ไขปัญหาคือการใช้สิทธิยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวรที่อาจมีขึ้นได้ในอนาคตนั้น ประเทศสมาชิกควรมีฉันทามติในการกำหนดขอบเขตในการใช้สิทธิยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวร ว่าสมควรใช้ในกรณีใดบ้าง หรือปรับระบบการลงคะแนนเสียงในคณะมนตรีความมั่นคงให้ประเทศ 2-3 ประเทศในคณะมนตรีความมั่นคงใช้สิทธิยับยั้งจึงจะขัดขวางการออกมติใดๆ ได้ แทนที่เดิมใช้เพียงสิทธิยับยั้งเพียงประเทศเดียว การแก้ปัญหาคือการใช้สิทธิยับยั้งด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ มีหนทางที่จะประสบความสำเร็จมากกว่า<sup>72</sup>

อย่างไรก็ตาม ปัญหาการใช้สิทธิยับยั้งในคณะมนตรีความมั่นคงจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change จึงเสนอระบบ Indicative Voting ขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้กระบวนการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคงเป็นความลับน้อยลงและเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับการใช้สิทธิยับยั้งของประเทศสมาชิกถาวร<sup>73</sup> ซึ่งอันที่จริงแล้วระบบ Indicative Voting นี้มิได้เป็นนวัตกรรมใหม่ที่จะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาคือการใช้สิทธิยับยั้งในคณะมนตรีความมั่นคงได้มากนัก เนื่องจากไม่มีความแตกต่างไปจากระบบ Straw Poll ซึ่งเป็นวิธีการที่กระทำกันมานานแล้วในคณะมนตรีความมั่นคง<sup>74</sup>

ประเทศสมาชิกในองค์การสหประชาชาติเองก็ไม่แสดงท่าทีให้ความสำคัญกับระบบ Indicative Voting มากเท่าใดนัก เช่น อังกฤษไม่มีความเห็นที่ชัดเจนเกี่ยวกับระบบ Indicative Voting แต่สนับสนุนให้ประเทศสมาชิกในองค์การสหประชาชาติอภิปรายเกี่ยวกับระบบ Indicative Voting หรือเสนอวิธีการอื่นในการปรับปรุงระบบการลงคะแนนเสียงของคณะมนตรีความมั่นคงให้มีประสิทธิภาพ<sup>75</sup> ประเทศเยอรมันสนับสนุนการจำกัดสิทธิยับยั้งให้เฉพาะประเด็นและรัฐสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงควรจะอธิบายถึงเหตุผลในการใช้สิทธิยับยั้งให้กับสมาชิกใหญ่ได้รับทราบ ถ้าหากมีการตัดสินใจให้สิทธิยับยั้งกับประเทศสมาชิกถาวรใหม่ ประเทศสมาชิกถาวรใหม่ไม่ควรใช้สิทธิยับยั้งในช่วง 15 ปีแรกที่เข้ามาดำรงตำแหน่ง แนวคิดของเยอรมันนี้ได้รับ

<sup>72</sup> The Financial Express, *Walk the Talk: Kofi Annan*[Online], 2005, Available from: [http://www.financialexpress.com/fe\\_full\\_story.php?content\\_id=89808](http://www.financialexpress.com/fe_full_story.php?content_id=89808) [2006, September 14]

<sup>73</sup> Jan Wouters and Tom Ruys, *Security Council Reform: a New Veto for a New Century*[Online], 2005, Available from: <http://www.egmontinstitute.be/paperegm/ep9.pdf> [2006, September 5]

<sup>74</sup> สัมภาษณ์ ๑๗๗๙ อัญญา ชัยนาม, รองประธาน Open-ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in Membership of the Security Council and Other Matters Related to the Security Council, 15 มกราคม 2551.

<sup>75</sup> Mark Irvine and Lauren Johns, *Security Council Reform*[Online], 2005, Available from: <http://www.bc.edu/clubs/mun/bcseccouncil.pdf> [2006, September 5]

ไม่ควรใช้สิทธิยับยั้งในช่วง 15 ปีแรกที่เข้ามาดำรงตำแหน่ง แนวคิดของเยอรมันนี้ได้รับนำเสนอผ่านเอกสารข้อเสนอในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงของกลุ่ม G-4 (The G-4 Proposal)<sup>76</sup>

### 3.1.3 ความเห็นเกี่ยวกับการปฏิรูประบบการทำงาน

คณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change เสนอแนวทางในการปฏิรูประบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงในรายงาน A More Secure World: Our Shared Responsibility ไว้ทั้งหมด 3 ประเด็นคือ

1. ประเทศที่ให้การสนับสนุนด้านกองกำลังมีสิทธิภายใต้มาตราที่ 44 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ ที่จะได้รับการปรึกษาหารือในการจัดตั้งกองกำลังเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามมติของคณะมนตรีความมั่นคง<sup>77</sup>
2. ขอให้ที่ปรึกษาด้านกองกำลังของเลขาธิการสหประชาชาติและคณะผู้ทำงานของเขาสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการให้คำแนะนำด้านกองกำลังทั้งในด้านเทคนิคและแบบมืออาชีพต่อคณะมนตรีความมั่นคง ในทุกกรณีที่คณะมนตรีความมั่นคงร้องขอ ทั้งนี้เนื่องจากมีกรณีตัวอย่างหลายครั้งที่ตัวแทนของประเทศต่างๆ ในคณะมนตรีความมั่นคงขาดแคลน โอกาสในการได้รับคำแนะนำด้านกองกำลังโดยมืออาชีพ คณะมนตรีความมั่นคงจึงมักได้รับการเรียกร้องให้ทำการตัดสินใจดำเนินนโยบายด้านกองกำลังที่ไม่สามารถปฏิบัติให้เกิดขึ้นจริงได้<sup>78</sup>
3. เสนอให้คณะมนตรีความมั่นคงเปิดโอกาสให้ประชาสังคมสามารถมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานในคณะมนตรีความมั่นคงมากขึ้น<sup>79</sup>

<sup>76</sup> Jan Wouters and Tom Ruys, Security Council Reform: a New Veto for a New Century[Online], 2005, Available from: <http://www.egmontinstitute.be/paperegm/ep9.pdf> [2006, September 5]

<sup>77</sup> General Assembly, A More Secure World: Our Shared Responsibility Report of the High – level Panel on Threats, Challenges and Change[Online], 2004, Available from:

<http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/602/31/PDF/N0460231.pdf?OpenElement> [2006, January 25]

<sup>78</sup> Ibid.

<sup>79</sup> Ibid.

ประเทศสมาชิกส่วนใหญ่ในองค์การสหประชาชาติเห็นด้วยกับการปฏิรูประบบการทำงาน ของคณะมนตรีความมั่นคงให้มีประสิทธิภาพ สามารถตรวจสอบความถูกต้องชอบธรรมได้ และ เปิดโอกาสให้ประเทศสมาชิกอื่นๆซึ่งไม่ได้เป็นสมาชิกในคณะมนตรีความมั่นคง องค์การระหว่าง ประเทศในระดับภูมิภาค ประชาสังคมมีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงานกับคณะมนตรีความ มั่นคงมากขึ้น หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามของประเทศสมาชิกที่จะร่วมมือกันผลักดัน ให้การปฏิรูประบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงดำเนินต่อไป คือความพยายามของ คอสตาริกา จอร์แดน ลิกเตนสไตน์ สิงคโปร์และสวิตเซอร์แลนด์ ในการเสนอแนวทางในการ ปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงในรายงานชื่อ The S-5 Proposal ต่อสมัชชา ใหญ่ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 2006<sup>80</sup> และแนวทางการปฏิรูปการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงซึ่ง เสนอโดย Security Council Informal Working Group on Documentation and other Procedural Questions ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2006 ตามลำดับ<sup>81</sup>

### 3.2 โอกาสและความเป็นไปได้ของข้อเสนอในเอกสาร **A More Secure World: Our Shared Responsibility**

ข้อเสนอในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงของคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change หลักทั้งหมด 3 ประเด็นด้วยกัน คือ

1. ขนาดและองค์ประกอบของคณะมนตรีความมั่นคง
2. การจำกัดการใช้ใช้สิทธิยับยั้งของสมาชิกถาวรและกระบวนการตัดสินใจของคณะ มติความมั่นคง
3. การปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคง

การประเมิน โอกาสและความเป็นไปได้ของข้อเสนอในการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงจาก เอกสาร A More Secure World: Our Shared Responsibility จึงต้องแยกออกเป็น 3 ประเด็นด้วยกัน ในประเด็นด้านขนาดและองค์ประกอบของคณะมนตรีความมั่นคงนั้นเนื่องจากประเทศสมาชิก สหประชาชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง ต่างให้การ

<sup>80</sup> General Assembly, Improving the Working Methods of the Security Council[Online], 2006, Available from: <http://www.reformtheun.org/index.php/issues/1737?theme=alt4> [2007, August 12]

<sup>81</sup> Australian Mission to the United Nations, Security Council Reform Statement by H.E. the Hon Robert Hill Ambassador and Permanent Representative of Australia to the United Nations[Online], 2006, Available from: [http://www.australian.org/unWeb/content/statements/other/2006.07.20\\_OTH\\_SCReform.pdf#search=%22security%20council%20reform%22](http://www.australian.org/unWeb/content/statements/other/2006.07.20_OTH_SCReform.pdf#search=%22security%20council%20reform%22)[2006, September 5]

สนับสนุนที่แตกต่างกันไปในรูปแบบการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงทั้ง 2 รูปแบบ บางประเทศ เช่นสหรัฐอเมริกาไม่สนับสนุนรูปแบบการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงที่ได้เสนอไว้ทั้ง 2 รูปแบบ ยิ่งไปกว่านั้นประเด็นเรื่องประเทศสมาชิกที่เหมาะสมจะเป็นสมาชิกใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคงก็ ยังไม่มีความชัดเจน มีปัญหาการขัดแย้งในระดับทวิภาคีระหว่างประเทศสมาชิกเป็นอย่างมาก ถ้าหากประเทศมหาอำนาจไม่เป็นผู้ตัดสินใจให้แน่ชัดว่าจะสนับสนุนประเทศใดให้มาเป็นสมาชิกถาวรใหม่ในคณะมนตรีความมั่นคง การปฏิรูปขนาดและองค์ประกอบจะไม่สามารถประสบความสำเร็จได้<sup>82</sup>

การใช้จำกัดการใช้สิทธิยับยั้งของสมาชิกถาวรและการปรับปรุงกระบวนการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคง ประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงจะต้องมีความรับผิดชอบทางศีลธรรมและทางการเมือง (moral and political responsibility)<sup>83</sup> โดยเต็มใจที่จะจำกัดการใช้สิทธิยับยั้งของตนไว้เฉพาะในกรณีที่เกิดประโยชน์แห่งชาติที่สำคัญที่สุดของตนเองนั้นกำลังถูกคุกคามหรือในกรณีของการลงมติเพื่อแก้ไขปัญหาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และการละเมิดสิทธิมนุษยชน<sup>84</sup> หากประเทศประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคงขาดความรับผิดชอบทางศีลธรรมและทางการเมือง การปรับปรุงกระบวนการตัดสินใจของคณะมนตรีความมั่นคงก็ไม่อาจจะประสบความสำเร็จได้

การปรับปรุงระบบการทำงานของคณะมนตรีความมั่นคงเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ง่ายที่สุดในขณะนี้เนื่องจากเป็นกระบวนการปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงที่ไม่จำเป็นต้องแก้ไขกฎบัตรแห่งสหประชาชาติเพื่อที่จะดำเนินการให้เป็นรูปธรรมได้ อีกทั้งเป็นกระบวนการที่ไม่กระทบกระเทือนต่อผลประโยชน์ของประเทศมหาอำนาจในคณะมนตรีความมั่นคง<sup>85</sup>

<sup>82</sup> สัมภาษณ์ ๑๗๗๑ อัญญา ชัยนาม, รองประธาน Open-ended Working Group on the Question of Equitable Representation on and Increase in Membership of the Security Council and Other Matters Related to the Security Council, 15 มกราคม 2551.

<sup>83</sup> H.E. Ambassador Asda Jayanama, "Statement by H.E. Ambassador Asda Jayanama Permanent Representative of Thailand to the United Nations Before the Plenary of the 55<sup>th</sup> Session of the United Nations General Assembly," New York : Permanent Mission of Thailand to the United Nations, 2000. (Unpublished Manuscript)

<sup>84</sup> General Assembly, A More Secure World: Our Shared Responsibility Report of the High – level Panel on threats, Challenges and Change[Online], 2004, Available from: <http://daccessdds.un.org/doc/UNDOC/GEN/N04/602/31/PDF/N0460231.pdf?OpenElement> [2006, January 25]

<sup>85</sup> H.E. Ambassador Asda Jayanama, "Statement by H.E. Ambassador Asda Jayanama Permanent Representative of Thailand to the United Nations Before the Plenary of the 55<sup>th</sup> Session of the United Nations General Assembly," New York : Permanent Mission of Thailand to the United Nations, 2000. (Unpublished Manuscript)

สุดท้ายนี้เลขาธิการสหประชาชาติซึ่งจะเข้ามาดำรงตำแหน่งต่อจากนาย Kofi Annan ซึ่งจะพ้นจากตำแหน่งในปีค.ศ. 2006 จะต้องเป็นผู้มีบทบาทในการผลักดันให้การปฏิรูปคณะมนตรีความมั่นคงดำเนินต่อไป<sup>86</sup>

---

<sup>86</sup> สัมภาษณ์ ๑พฉ๑ อานันท์ ปันยารชุน, ประธานคณะ High-level Panel on Threats, Challenges and Change, 6 กุมภาพันธ์ 2551.